

NØVN

Minningarorð um mín góða vin Thomas Juul Askham

Hesin sangurin varð sungin í Mørkini til minningarhaldið um Thomas Juul Askham:

Í tí myrku nátt áminnir, sum ein viti Jesu navn, og hvør hjálparleysur finnur inn í tryggu himmalhavn og tá sólin meir ei skínur, lýsir Jesu navn á nátt, og hin frelsti flokkur trýnur fyri Guð og syngur hátt.

Tann 17. januar 2015 fór mín góði, trúgvi og nógv saknaði vinur Thomas Juul Askham heim til sín Harra og frelsara Jesus, sum hann frá ungum árum hevði tænt.

Um Thomas Juul kann eg av hjarta siga, sum Sámal Petur segði í síni heilsu til Lýður Lydersen at Thomas Juul Askham og Lýður Lydersen hoyrdu til »specialtropparnar« hjá tí himmalska faðir okkara, ið teir tæntu so trúðliga. Teir fóru um alt landið og talaðu um Guðs orð og førdu nógvar sálir til tann frelsara, sum teir tæntu.

Thomas Juul var ein sannur orðsins boðari og kann ein av røttum siga, sum tað stendur í Jóhannes 1:6: maður kom sendur av Guði, navn hansara var Jóhannes. Soleiðis kann man siga um Thomas Juul, hann varð sendur av Guði at boða Guðs orð til frelsu og grøðing.

Hvussu kom eg at kenna mín góða vin? Thomas Juul átti ein beiggja, sum æt Andreas Askham og vóru vit báðir bestu vinir og gingu í Guðs hús saman. Eitt kvøldið sita vit saman, Andreas og eg í Guðs húsi. Ikki visti eg av, at hetta skuldi verða seinastu ferð, vit saman skuldu sita um Guðs orð. Morgunin eftir var Andreas fluttur heim til Harran og hevði Andreas lagt hendan sangin eftir seg, ið eisini varð sungin til jarðarferðina.

Guds folk dør vel, de dør i Jesu armer. Og svinger sig med engleskarer hjem: de frygter ej når jordens bølger larmer, de skuer alt Guds stad Jerusalem.

Eftir at Andreas mín góði vinur var farin heim til Jesus, kom Thomas Juul beiggja hansara og gjørdist mín trúgvi vinur.

Eg vil siga frá, hvussu okkara vinalag búnaðist her í lívinum tað tíðarskeiðið, Harrin unti okkum saman.

Thomas Juul kom ein dagin niðan til okkara, tá búðu við í Fjósatúni 10. Hann spyr meg, um vit báðir ikki skuldu fara at ferðast saman um alt Føroya land og boða orðið um Jesus. Tann dagin uppi í heimi okkara varð avgjørt, at vit skuldu fara við boðskapinum undir heitinum Kristus er svarið og bleiv hetta heitið brúkt til møtir, ið hildin vóru um alt landið. Tann persónin, ið vit fyrst ringdu til og bóðu um pláss til møtir okkara, var okkara góði og trúgvi tænar Adrian í Homrum. Hesin bleiv okkum báðum ein tryggur og góður stuðul. Tað var á einari av ferðum okkara til Klaksvíkar, at vit komu at tosa, um tað ikki hevði verið gott at fingið eitt møtitjald til Føroyar. Thomas Juul var við tað sama heitur uppá at fáa hetta tjald heim til Føroyar og hann lovaði, at hann vildi lata sína tíð til hetta arbeiðið. Tjaldið kom til Føroyar

og kom fyrst at standa við Leynavatn og síðani varð tað flutt inn á Gøtueið.

Øll Askham familjan frá tí elsta til tann yngsta gekk við lív og sál uppí hetta arbeiðið við góðari hjálp frá trúgvum vinum um alt Føroya land.

Teltmissionin bleiv ein lítill býlingur á Gøtueiði, har familjur búðu og funnu føði fyri sálina. Tá ið Thomas Juul hevði møtir, var tað ríkt at sita undir hansara boðan. Við hesi boðan fingi fólk frelsugleði, likam vóru grødd og sálir vóru doyptar í andanum. Hetta var gerandiskostur á hesum møtum. Eg haldi meg kunna siga, at Thomas Juul var at líkna saman við evangelistar sum Immanuel Minus og Arrild Edwardsen. Tað, sum eyðkendi Thomas Juul, var hetta: at vísa trúðfesti ikki í orðum men í verki. Ofta koma hann á vitjan við sínum vakra smíli. Hesum vitjanum fingi bæði børn og vaksin gleði av og eitt ríkt minni, ið ikki verður gloymt. Eina ferð, hann var koyrdur í sjúkrabili heim í

Mørkina, ringdi hann niðan í heim okkara og segði: eg vildi so fegin komið og vitja tykkum, men eg orki ikki at ganga trappurnar. Soleiðis upplivdi eg Thomas Juul altíð trúfastur.

Ein dagin ringdi svigarsonur Thomas Juul, Sólbjörn til mín og sigur við meg, at um eg vildi síggja Thomas Juul, áðrenn hann fór inn í tann æviga bústað, so skuldi eg koma beinanvegin. Eg setti meg í bilin og koyrði norð á Mørkina. Sólbjörn førði meg inn til Thomas Juul, har hann lá við afturlatnum eygum. Eg tók í hond hansara og legði rødd mína tætt til oyra hansara og tosaði til hansara. Eg reisti meg frá honum og við eitt hugdi hann uppá meg, og enn eina ferð gav hann mær sítt vakra smíl og varð hetta mitt seinasta minni um mín góða, trúgva og kærleiksfulla vin Thomas Juul.

Ingibjörg, tú segði tað so gott eina ferð, tú segði at Thomas Juul hevði verið ein sjarmerandi maður at liva saman við.

Thomas Juul fór seinastu ferð sína úr

Vesturkirkjuni og var hetta ein rík løta, ið endaði soleiðis, har vit hoyrdu av fløgu hansara rødd syngja sangin:

Mær er sagt um ein Stað í tí Høga, har ei sjógvarnir bróta um strendur; har ei vandar og pínslur meg møða, – um eitt bil, ja, so eri eg har! Eg má undrandi lovsongir syngja, tá eg hugsí um Himmalska Heimið; um enn mangt man meg møða og tyngja, tó eitt bil, ja, so eri eg har!

2. Í tí Landi ei tár skulu renna, eingin pína og sjúka skal níva, har ei særandi sorg er at kenna, um eitt bil, ja, so eri eg har! Ei skal gleðinnar dagur har halla, ei skal ivin tá tyngja mitt sinni, aldri meira vit snáva og falla, tí tá eru vit heima, o, Guð!

3. Har hvørt Guðs barn skal standa so fegið, skrytt í snjóhvítum búna á Himni. Mær er sagt um ta ævigu gleði, og eg hugsí: – Á, var eg bert har! Tá tann frelsti lovsyngjandi Skari leikar gullhørpum á við Guðs Trúnu, hoyrist syngjandi samfelda svarið: Tú, vár Kongur, vár Harri og Guð!

Thomas, nú ert tú komin um sýnina og ert komin til staðin, tú tráðaði eftir, vit møtast aftur.

Heilsan

vinur tín Hjalgrim